

תרגום

מחבר מלך המלך

נא

1956

222 מלך המלך

מלך המלך

מלך המלך

כ"ה

מלך המלך

מלך המלך

בה הנה מלך מאמר ד"ה מים רבים, אשר הואיל רק אדמיר
שליט"א לאמור (אף כי כשניי הסדר וכשינויים קלים) בשי"ס תולדות,
מבה"ח כסלי שנה זו.

ההערות והמראי מקומות הם מכ"ק אדמיר שליט"א.

מקרכת "אוצר החפצים"

י"ד כסלו ה'תשס"ז, ברוקלין, נ. י.

מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה ונהרות לא ישטפוה אם יתן איש
את כל הון ביתו באהבה כזו יכוון לו. ומפשי בתרגום (ובמדרש רבה.
ורש"י). אמר הקב"ה לפני ישראל, אם יתכנסו כל אומות העולם, המון
עמים רבים בשאון מים רבים, לא יוכלו לכבות (ח"י) את האהבה שביני לבין
ישראל. ואם יתאספו כל מלכי ארץ ושריהם, מי הנהל העצמות והרבים לא
יכלו למחות. אשלים לו כפלים בעולם הבא וכל הנהיה ושלל מוחה נוג
לו יהי. אחות לנו קטנה ג' בעת ההיא ידינו מלאה שמים: אומה אחת
זו ישראל יש בארץ וקטנה היא בוכיות, מה נעשה לאחותנו כיום שידובר
בה מן ראומות לעלות עלי, למלחמה. ויענה מיכאל שרם של ישראל, אם
חומה היא ג', אם עומדת אומה זו כחומה בין העמים שלא תתחתן כם,
כי אם תחזיק באמונה וביראתה לקנות יחוד שמו יתברך נה"י לה למבצר
ואין יכולת לעמים לשלוט בה. ואם דלת היא ג' ואפי' אם דלה היא מן
המצות נבקש עלי' רחמים מלפני ה' ויזכור לה נזות המורה של חינוקות
של בית רבן הכתובה על לוח לבותם. ובמדרש מסיים אומות העולם אומרים
אנו חוטאים וישראל אינם חוטאים (בתנ"י). אחות לנו קטנה אמר להם
הקב"ה כשם שתחנינותו הוה, כשדא קטנה והיא חוטאה על אבותי, אין
אבותי מתערפלי עלי, למה שדא קטנה כך הם ישראל, ומסיים אלא בעל
כרחם תהיו עמי וכן הוא אומר, הוי לא יהי' אשר אתם אומרים נה"י
כנויים ג', אלא מה אני עושה ביד חזקה ג' אמלך עליכם. והא למדת חובתם
של ישראל לפני המקום.

ב) וצריך להבין איד יתאים פ"י זה עם פ"י רבנו בפ"ש וזו ער"פ מים רבים.
ומיוסד ע"פ מש"כ בורה, ומים רבים היא ההתבוננות שמתבונן בגדולת
ה' שהוא ממלא כל עולמין וסובב כל עולמין וכלא קמי' כלא חשיב, שהוא
ההתבוננות דשמע ישראל וברוך שם, שמוה נמשך ואהבת בכל לכבוד ג' עד
שיבוא לבחי' בכל מאד בלי גבול ולא יוכל להשקיע ולכבות צמאון האהבה זו
ע"י המים רבים עצמן, שהוא ההתבוננות והדיעה אפיילו לא ע"י ההשגות
שבג"ע, ונהרות לא ישטפו, דנהרות הוא היילוי שבג"ע, בנ"ש נהר יוצא מעדן
להשקות את הגן, דגם, שהגילוי שבג"ע, הוא גילוי אור נעה ביותר, וכמה
מיני מדרגות בו לאין קץ, דאף שבכללות נזכר בספרים רק געה"ת וגעה"ע
הרי אר"ל ת"ח אין להם מנוחה כי שנאמר ילכו מחיל אל מחיל אל ג' ומ"מ

מים רבים . . . ואם זדת היא : שיר השירים ת. דס.
ובזו"ש רבה : במקומו ובמקומו רבה ש"ס, סו.
נהר יוצא : בראשית ב. יד.
אמר"ל : ברכות בסופו.

זה, וכמ"ש יוצא נ"י ואין צו"י אלא ע"י כו', ומ"מ על השיתוף לא נצטווה ורק ישראל נצטוו על השיתוף. והופשר בין ע"י ושייתוף הוא דע"י הוא דק"י ל"י. אלא ראשית דהנה ר"מ על"י כל גוים ה' על השמים כבודו שהו' אמרי"ם שהם ר"מ ונשא ועל כן רק על השמים כבודו, אבל על הנבראים החתומים השפלים ור"י זה השפלה לגבי להשיגו עליהם ועל ה' את הארץ בירי המכנים ומערכות השמים. וזה לפי סברתם, דההיות העולם הוא בדרך ע"י, שהו' כח"י ע"י כו' כבודו, ועל כן אמרי"ם דשמים היינו נבראים העליונים הן בע"י להשיגו עליהם, אבל העלולים השפלים אינם בערכו להשיגו עליהם רק ע"י עוב' הארץ וכל אשר בה בירי המכנים ומערכות השמים. אבל באמת אינו כן דהמגבריה

לשבת המשפיל לראות בשמים ובארץ, ולהיותו מגבריה לשבת בבחי' הגדלה על כן הוא משפיל בשמים וארץ בשוה, דגם השמים היא השפלה לגבי' (כ) וההיות אינו בדרך ע"י, בדרך ע"י לא ה' אפשר להיות אפי' מר"י היותו עליונות דגם מציאות האור הוא דוקא על ידי הצמצום שה' באר"ם, דהאור הכלל בעצמותו אינו כח"י, אור כלל, וכמ"ש בחור, ולא אינו נהוירין כו', וכמ"ש במש"ב במשל אור וזו השמש בשמש שאינו עולה בשם אור וזו כלל כו', ולכן גילוי הקו' מאר"ם נ"י יש מאין לפי שבמקורו באר"ם ב"ה הוא בחי' אינו כו' וכמ"ש בלק"י ב"ה תקנו הכ' בהנהיגה. וכ"ש ההיותו השפלים לפי שיש שם בחי' הגלים, הרי זה בחי' בריאה בבחי' המחושות דבר כו' וכמ"ש במ"א. ודמ"ק ר"ל כו' אליהו כח, דיותר משאין ערוך עשי' לגבי הכתר אין ערוך וכתר לגבי א"ס (קמ"ש) כפרדס בשער התצוות, וכתר הוא שיש ערוך וכתר לגבי א"ס נאציל בחי' האורות, ומכתר המסכל את הא"ס ומתעלם כו' (תל"ס) דמא"ס נאציל בחי' האורות, ומכתר המסכל את הא"ס ומתעלם כו' נאציל הכלים כו' והיינו כמ"ש בת"י אור"ס מלאו כמלא עילאה מלכר כו'.

שואר ע"ס תורה שמה (כבורות ב, א) תורה אטר (סנה סג, ב), ר"י ספ"ק דע"י, ר"י נ"י ח"ה, ובשורה ושב הכתו מל"ה מל"ה אטר"ם ושער אטר"ם סכ"י חלקו ע"י. — ועיני"ם נ"י"ם מהד"ת חו"ד סקמ"ת, פ"ה לוי"ד סקמ"י סק"י. פמ"ג בשפתי דע"י סו"ס סה, שר חמ"ד פתא השדה כללים אות ג ס"י סק"י אטר"ם ובספרים שהובאו שם ויצו נ"י וא"ו צו : סמורין ג, ב, וח"א כו', ב ובכ"מ.

דקור ל"י : סוף ממות, ועיני"ם תנא פכ"ד, ש' האמונה פכ"ד, דרוש דתער השכירה להוצ' (בס"ד) דר' מצנחך ח"ב, ובכ"מ. ר"י : חתלים קיג, ד"י. שו"ת אור"ם : ראה סידור ח"ב ד"ה אר' שפתי. סרי"ה הל"ל (בס"ס) דר' מצנחך.

דחתומות חתומים : ראה הגהות ל"ה פתח אלי' — תורה (הוצקו קטע זה בהתמס"ס ח"א מב ע"א ד"ה וביאור"ע, ועיני"ם ח"ב ע' פח), ובס"ס ובס"ב : ראה שער החסד והאמונה פ"ג. גילוי הקו' : ראה ד"ה כמ"י צאתו תשי"ח (קונטרס נ) פ"י. בס' אליהו : הובא בפ"ה חסדו על הפד"ס ש"ס פ"א. כמ"ש בת"י : סוף ח"י כב.

והנהיות לא ישתווה, שכל הגילוי אור שבג"ע לא יוכל לירות את הצמאון, כ"א בתמ"צ דוקא, שעל זה הוא אמר, אם יתן איש את כל הון ביתו בארובה, איש לא יוכל, כאלו יתן את כל הון ביתו, הוא התמ"צ, הנה ב"ה יבנו לו, ל' ביה ושלל, כמו ביות אצרות יקרים שבוו חסדו לעדול השקטו' לו, ובמרו"ל. דבוא עילא דאולינ' מינ', חסדו ואכל חסדו ואשתי, שבתמ"צ דוקא יוכל לירות את הצמאון, שום למעלה מבחי' נה"י, כ"א בחי' מע"י, ומרד העינה ותמלא כדו כ"ד ספרין דאריהא, שיתגלה לעתיד כמ"ש ומעין מביני וז"י יצא גו', אך הנה שאין כו' בגילוי נמשך הוא ממש ב"ה ו' עכשיו ע"י חורה ומצות מעשיות, ולכן ב"ה דוקא ירוה את הצמאון. ולפי פירוש זה, והכתוב מאר מדרגתו של ישראל, שום במדרגה עליונה וביחוד, וארבתם לאלקות הוא בחוקה, כל כך עד אשר גם הגילויים היותר נעלים, לא יוכלו לירות את צמאונם, ולפי פירוש התרגום והמדרש, והכתוב מדבר לאשר ישראל הם בשפל המצב ביותר, דאחות לנו קטנה, קטנה בוכינה הם חסדים, עד אשר אר"י רוצים להשתוות לישראל, ובאמת הנה ב' הפירושים הנה לא זו בלבד שאין סותרים זה לזה אלא עוד מטעמים ומבארים וא"י.

ג) ולהרביז כל זה צריך להבין מאמר ר"ל בברכות (ו, א), אהם עשיתו חטיבה אחת שמע ישראל, וא"י אעשה אחם חטיבה אחת בעולם, אהם עשיתו חטיבה אחת שמע ישראל, וא"י אעשה אחם חטיבה אחת, ומי כעמר ישראל גו' אהר דכשניהם נאמר אחד, ה' אחד, ונ"י אחד. והנה באחד יש ג' ענינים, במדרש א"י אחד אין כיוצא בו, וצריך להבין מהו השבח ואין כיוצא בו, כי א"י עולה על כל איש שיש כיוצא בו שצריכים לומר שאין כיוצא בו. וענין חב"י, אהר הוא דא"י, במדרש רב"י, מתייכן וכו' ישראל לק"ש ממ"מ, אמר הקב"ה, שמע ישראל אנכי ה' אלקיך, השיבו ישראל ה' אלקינו, לא יהי לך גו' השיבו לישראל ה' אחד, היינו דאחד הוא להצביא ענין ע"י, והנה הוא דה' אחד הוא מצוה בפני עצמה, שהיא מצוה ליהודי שיהו מפסוק שמע ישראל גו' ה' אחד, היינו להוציא מענין השייתוף, דהנה בני נח אינן מזהירים על השייתוף לדעת הרמב"א באר"י ס' קנ"י. הנה שמונהרין על ע"י שנוצטוו אדם הראשון על

וכמדר"ל : צירובין ג, א. — ראה אור החורה בראשית כו, ב. ציר' להבין : מכאן ואילך (לכד חסידים) — הוא מאמר כ"ק אדמו"ר מחושי"ב בשנים קל"ם וחלוקי הוצקו — בחוספת ביאר — ב"ה כל המאריך באחד חסידיו (קונטרס צ"ס) ל"ק מורח אדמו"ר. במדרש רבה : אהתנו פ"ג לא, וע"פ המבואר יותר בירושלמי ברכות פ"ה ה"ה, בפ"י עטמה : ראה מצות האמנה אלקות — בסה"פ להוצ' — פ"א. שו"ת ושו"ת : עין בפ"י סה"פ להוצ' מצות אהדות ה', ד"ה אכל בספר חרי"ה ד"ה מי כמנה חל"ל, ובכ"מ. גא"ח ס' קנ"י : עין בדרכי משה שם — וב"ה מי כמנה חל"ל, אחא

מלאכים. שנקי קרבים שמכירים את השפע, וכמו הקרבים שמכירים את המאכל שהומכרו נעשה חיות למות ולב והפסולת נדחה לחוץ. כמו כן המלאכים הנקי קרבים, ה"ה מכירים את השפע שהפסולת נדחה לחוץ ונעשה תענוג גשמי, וכן התעלות שלמות, גם כן מתכירים מה שיוכל לעלות כ"י, וה"ע מלאכי אלקים עולים ויורדים בהסלים בתורה והפליה וכמ"ש במ"א, וישמות ישראל למטה, מכירים את פסולת התענוג העליון, שע"ז הוא ירדת השמות למטה לברך את התענוגים גשמיים שיורדי נפלים באלקות ורע"ז נעשה יתרו אור, ויתרו אור הוא מורד החשד, שמאיר ע"י גילוי בחי, ואז"ל חסדי. שוה כללות ההפטר בין ג"ע לעוה"ב, והגילוי דג"ע הוא מבחי ממש"ע ולכן יש בוה חילוקי מדרג, וכידוע דמכ"ע הוא בחי התחלות כ"י ולהיות שוה דואר דמכ"ע מאיר בגילוי ובה"י גילוי המהות, הרי זה תענוג נפלא מאד, ומטב דלדניא. ולית לעלמא דאתי שכו"א כל יסורי גיהנם וידוע, דיסורי איוב ע' שנה אינם בערך יסורי גיהנם שעה אחת, ומ"ט כרא כל יסורי גיהנם אפילו בשביל געז"ת, ובש"כ געז"ע מפני שהוא עונג נפלא עד אין קץ, ומ"ט הרי זה גילוי בחי ממש"ע, ולכן הגילוי הוא רק לעשות בלא גופים, ולהיות דמכ"ע הוא בחי, אור בכלי, שהכל צ"ל לפ"ע ואור, ואם כי לפי אופן הכלי הוא אופן אור, או שלפי אופן האור והגילוי הוא התחלות מציאות הכלי, דבאמת שניהם אמת וכמ"ש במ"א, הרי איר שיהי, צריך להיות הכלי שהוא ראוי לקבל את האור והגילוי, אנו כלי לגילוי האור דמכ"ע, ועל כן הגילוי הוא לעשות בלא גופים, אבל עוה"ב הוא גילוי בחי סוכ"ע ששם לא יש התחלות מדרג, לכן הוא רק מדרג א, והגם שכל אחד אחד נכזה מוחפזו של חבירו, וזה כי גם במקרים יש מקרים פרטים, ומ"ט הכל הוא מדרג א, וכידוע דבמכ"ע יש התחלות מעלה ומטה שמתחלקים במדרגות ובעצם מולתן, וזהו שבנו עדו יש עליון ותחתון, משאכ בחי סוכ"ע, והגם שיש מקרים פרטים, מ"ט בעצם מהותם הרי זה מוחות אחד וכמ"ש במ"א, והגילוי עוה"ב יהי דקא לעשות בגופים, משהם תחתון בסופן דוקא, וסוף מעשה עלה במחשבה תחלה, דהכלית הכונה הוא במציאות היש שיהי, ביטול היש לאין, וע"כ היש הגשמי יש לו שייכות להבחנה בסוב כל עלמין, וכמ"ש במ"א בהביאור דביא לבש מלכות, ולכן הגילוי דלעתיד יהי דקא למטה לעשות בגופים, ואדכא עיקר הגילוי יהי, אל הגוף והנשמה תמכל על ידי הגוף ועל"ש באור ביה"א אלה תולדות נח רל"ן.

וכל קורב... שיש מזאנים : חתלים קנ. א. ראה לקי"ת ר"פ צ. שם פ. שלח
ר"ה עין גופים פ"ב, ועוד.
מאיר אש"ט... וכמ"ש במ"א : בראשית כח. יב. ראה ר"ה וחלום משוח
(קונטרס נב).

ומטב דלדניא : חבבה טו. ב. ראה לקי"ת בשלח ר"ה ואו פ"ב.
וידוע : הקדמות המכ"ע לאיוב הובא באה"ת פ"ב.
וכמ"ש במ"א : ראה ר"ה והוא כותן חר"ן.

נאמר ס"א אני וכמו אני ה', ומהו ענין דעל לעתיד נאמר ב' פעמים אני, והמשמעות שיהי' התחברות דב' פעמים אני, שוה ענין אני ראה, ומהו ב' פעמים אני, ה' אני ראשון ואני אחרון, וצ"ל, מהו ענין דלעתיד יהי' ב' פעמים אני ובהתחברות, ויהי' ע"כ בקצרה, שרש ההפטר, בין ג"ע ועוה"ב, ויהי' עולם * רחוק, ור"ה תענוג הנשמות בלא גופים, ויש חילוקי מדרג, בג"ע, ג"ע העליון ונעוה"ב, הגם שיש ריבוי מדרג, בג"ע, וכל מוחל אל חיל, מכל מקום בכללות ה' ב' לא בעוה"ב ולא בעוה"ב, שגא, ילכו מוחל אל חיל, מכל מקום בכללות ה' ב' מדרג, שה' מתחלקת ומ"צ, צ"ל עזאזל"ס ועדאז"ג, ובכ"א יש כמה מדרג, ויש נשמות שכל העליות שלהם הן בעוה"ת ואינם זוכים לגעז"ע כי היא מדרג בפ"ע, ועוה"ב היא מדרג א, וכמאמר כל ישראל יש להם חלק לעוה"ב, והגם שבא"א נכזה מחופתו של חבירו, מכל מקום כללות הוא מדרג א, ולא כמו ג"ע שהוא ב' מדרג, בג"ע, ועוה"ב יהי' לעשות בגופים דקא, וצ"ל למה נשמות שוה בג"ע יתור מג אלפים שנה כהאבות וגושה, יצטרכו לחלבה בגופים, למה ה' כואת מלפניו ית' שיחורו ויחלבו בגופים, ומה יקר התענוג כל כך שכדאי בשביל זה להתחלב בגוף, אך הענין דהנה ג"ע, הוא תענוג הנשמות כללמוד ההלכות ברוחנות, דאח"כ ההלכות שלמות, שונים אחזין בטלית והמתחיל פרה בהמור ולומדים שם ברוחנות ומשיגים מהות הדבר, וזהו שרונים מורי השכינה כמ"ש במ"א, וה"ז תענוג נפלא עד אין קץ, והגילוי דג"ע, הוא ע"י לימוד התורה למטה, שע"י שלמות עוסקים בתורה עדו, וזכים ללמוד והשגת התורה בג"ע, וכמא, אשרי מי שבא ללמוד ולעמוד בידו שלמדו שלמד בעוה"ב ע"י הוא הגילוי דג"ע, אמנם מי שהלכו בלעמוד בידו הבריות שלמות, והיינו לא מעסק התורה לכו, כי אם מהבחינים, שמכיר בכח התורה, וכן במצות ממעשה המצות דשבת הוא ע"י הקדמת ששת ימי החול דמי ששדה נק' יום שכולו שבת, והיינו ע"י עבודת הבריות בשימחה, וכמ"ש, ששת ימים בע"ש יאל בשבת, והיינו ע"י עבודת הבריות בשימחה, וכמ"ש, ששת ימים תעבד גו, וכמו הגילוי דלעתיד יום שכולו שבת, הוא לאחר גמר הבריות דשית אלפי שנין כ"י.

דוהנה, מתענוג העליון נפל בשבירה, ונעשה תענוגים גשמיים, ור"ג ורע"ק כלשון כרד, גדול של רוס' ר"ג בבה שחק ר"ג, בבה מירדת תענוג העליון שירד למטה כל כך, ורע"ק שחק אם לעוברי רצונו כך לעשי רצונו עאז"ל, והוא פסולת תענוג העליון, וכמ"ש, וכל קרבי את שם קרשי שי

שורש התפוס : ראה ת"א יתור ענ. ב. וככה תרל"ז פ"ה ואילן, ר"ה זה היום חר"ס, ובע"ט.
כל ישראל... נכזה מחופתו : סנהדרין ר"פ חלק, ב"ב ע"א.
נכ"ש במ"א : ראה המשך ובה שם קונטרס ליקור החסדות פ"ב.
וכמ"ש : פסחים ג. א. ראה ת"א שוה נח, א.
נק' יום... נזי שטוח : משנה סוף חמיר, ע"ז ג. א.
כשרוא כרד : סוף כבת, ראה ת"א ר"פ בשילח נר"פ חצוה בתר"ח שם ע' שמי.

סא

רואין בחוש בחי' גבול ובל"ג באחד בריבוי הנבראים עד אין שיעור ועד אין קץ ממש עם היוזם מוגבלים. מזה נבין שבח הא"ס הוא שיהי' שני הפכים דגבול ובל"ג גבול, וכמ"כ רוכב ובלתי רוכב. והנה אחד אין כיוצא בו.

(ומעולה צ"ל מה ענין אחד אין כיוצא בו בשראלי. והענין הוא דהנה אמרו רד"ל וקב"ה מנה תפילין. ותפילין דמארי' עלמא מה כתיב בזה ומי כעסר ישראל גוי אחד. ופ"י הקב"ה מנה תפילין הקב"ה בחי' דא' ומנה תפילין ויינו המשכה מחזין לל"א. והנה אמרו רד"ל על פסוק מגיד דבריו ליעקב מה שהוא עשה. דעל ידי שהוא ישראל לעשות פירוש שעל ידי שישאל עושים, על ידי זה הוא המשכה המחזין לל"א שוה ד' פרשיות דתפילין קודש ה"י כי יביא ח"ב שמע והא"ש דעת שנוחלק לל"ג. ופ"י שלוש ציצית. צ"י הקב"ה מתעטף בציצית, וכן כל המצות, דדוקא ע"י שהוא ישראל עשה המצוה למטה כבי' הקב"ה עשה את המצוה. והנה ולשומר את כל מצותיו שהן עושים וגורמים את מצותיו של מעלה. וה"ז שכל גדול לישראל שע"י המצות שהם עושים, גורמים שיעשה הוא ית את המצות. וענין אחד אין כיוצא בו הוא דא' במד"ד ע"פ חטא חטאה ירושלים כפי עכ"ל אינם חטאים אלא שעכ"ל אינם כלום, דעשייתם אינו מצלה ומוריד כלל. אבל ישראל כל דבר טוב שעושים, אף שאלו מצוה ממש ה"י, ממשכים ע"י המשכה אלקית, וכדאי בזה. בלתינאק שא"ל חסידא בריאה דלבושית דא דא קריתו ק"ש, וה"י מפני שעסקו בהנבט כלת וצ"י המשיכו אותה ההמשכה שע"י ק"ש, דה' אלקי ה' אחד, והא' יהוד אלא יחוד דו"ג, וכמ"כ ע"י יהוד הוד"כ נעשה יחוד למעלה, וכמ"כ אש ואשה י"ה שורה ביניהם ולכן מברכין ע"ז ד' ברכות. ואפילו בדברים גורמים מצוה בכלל, אם הוא בטובה ליש"ש ממשכים ע"י גילוי אלקות, וכמו כד טיים מטאני, מברך שעשה לי כל צרכי, דע"י לבישת מנעלים, ממשכים להיות מה יפ' פעמך בנעלים, דמט"ט נק' פעלא דשכונתא וכן מנע"ל ומכו' בלקיטת בד"ה מה יפ' פעמך שוה בחי' הפרטא המפסקת בין אצ"י לל"ג. והחפה על הגל, בחי' מל' להיות העולמות בחי' גבול כו'. ומה יפ' פעמך בנעלים הוא, שגם בהנעלים יהי' היופי דפעמך שיהי' בחי' הגילוי ועל ידי הנעלים יהי' באפשר לקבל, ופ"י והד"ד בנעלים וכמ"ש במ"א) ה"י שגם בענינים שאינם מצות ממשכים ע"י גילוי אלקות. והנה דוקא בישראל כפי בשם המדע, והנה אחד אין כיוצא בו. וכ"י הוא מושים שבך בזה הוי' להיות לו לעם נק' וידוע שוה הבחירה בעצם בנשי" לא משום קיום ההומ"צ, וכמ"ש רק באבולד' חשק' הוי'. ועל כן יש בהם להמשיך על ידי המצות שלהם בחי' המצות שלמעלה וגם בכל דבר שעושים בטובה לשם שמים, גם

מניח תפילין : ברכות ו, א. — ראה ח"א לה. כג.

אמר רד"ל : שמות רבה פ"ל, ט.

וכדא' בזה : ח"ג קפ"א (בפוסקים שלפני אין חיבת חמדת). ראה רד"ה

כי יקצוץ חמדי.

וכמ"כ : ראה סוטה י"ז, א.

כד טיים : ברכות ט, ב.

באבולד' חשק' : דברים יר"ד, טו. והרי ה' זה לפני מות מורה.

הוא ושנוחך לא יתמו, ולכאורה אינו מוכן מה, שייך לומר לגבי מעלה ושנוחך שוה וכן גבול והבורא ית' הוא בלתי בע"ג, וגם מה"ע ושנוחך לא יתמו שוה סותרים וא"י. והרשב"א ויל' תירץ דלהיות דאדם בע"ג, אינו משיג את בלתי בע"ג שאין לו צער כלל בענין בע"ג, כשם שאין לו צער בלתי מקום ובל"ג וכן. יתר מזה אין לו שום ציון בבחי' בלי גבול, וע"כ אמר ושנוחך שוה משיג האדם ואז"כ אמר לא יתמו שהשונים אינם כלים, דבאופן מה יכולים להסביר לוואדם שיהי' לו קצת הנחת הדבר בשכלו, והוא ע"ד לשכר את האזן וכמו ענין ה' אוני ה', הנה נא אוניד קשבת ויעניד פתוחות גו'. וע"ד החסידות יובן הענין בא"א. דהנה ידוע, דמון הוא בבחי' מל' וכמ"ש מלכות מפי"ע וממשלתו בכל דור חוד, דעבר זה ועתידי שייך בבחי' מל' מלך מלך מלך. והנה יומי של הקב"ה אף שנוי. דהנה יחידות עשירות מאת ה' כבי"ע ואלפים. ובאצ"י ה"י בבחי' מל' אבל למעלה מבחי' מל' לא יש בחי' המון, ומ"מ א"א לומר שלא יש שם שרש ומקור בבחי' לבחי' ומן, שדו"ס אוא"ס, כשם שיש לו כח בבע"ג כן יש לו כח בגבול, וה"י בחי' הכלים דע"ס דאצ"י שוה הגבול הנמצא ממנו תחלה. והוא שם שרש, שבשרשו הוא בחי' הרשימו שוהו כח הגבול הנמצא והוא שרש ומקור הכלים, וכמ"כ במ"א בבחי' דיוצאום דמקס"ז. אבל שם ה' הוא ה' והה' כאלו דהיינו בחי' אוא"ס הבלי"ג, ומצד שם ה' ה' ה' העולמות בבחי' א"ס ממש, וע"י שם שרש שאמר לעולמו די הוא שנעשו עולמות בבחי' מציאות וגבול, ומ"מ בחי' ה' מלך ה' מלך ה' ימלך, ולבחי' הגבולה דעבר זה ועתידי מאיר בזה בחי' אוא"ס הבלי"ג, ולכן ההתהוות שמבחי' מל' היא בבחי' בלי"ג, דהנה שהנבראים הם בע"ג, וה"י צ"ל הגבולה במציאות, הרי הם בבחי' בלי"ג, וכמו בריבוי הדומם וצומח, אילנות ועשבים ופירות ותבואה, ה"י בכל שיעור פמשי. והנה מצד בחי' אוא"ס הבלי"ג שמאיר בבחי' מל'. והנה אין כיוצא בו. וה"י והחבורות שני הפכים בלי"ג וגבול, וה"י בענין מנעו הנמנעות בחיק הבורא, ויש מוחזקרים שאומרים שיש לנמנעות טבע קיים, וכמו דוכב ובלתי רוכב, שנמנע ח"ו גם בחיק הבורא, ובאמת אינו כן, אלא מנעו הנמנעות ויכול להיות רוכב ובלתי רוכב, והם שבשכלנו אינו מוכן אף הוא והרי אנו

והרשב"א ד"ל : שו"ת ח"א סת"ת.

אוניד קשבת : נחמ"א, א. רא"י.

אף שוה : ויקרא רבה רפ"ט. מורש חתלים, ג.

בר"ע : באר"י : ראה לקיטת ר"פ ברכה. באהר"ז ואהר"ת ר"ס ח"ש. רשומות

חתלים להצ"צ, ג. ד ט"ק ד"ת.

שח"י : עבודת הקודש ח"א רפ"ח.

בלי שיעור מוט : ע"י הוא כפי"מ.

בלי נפועל (ולא רק בזה, שיכול להחיות ולהלך וזרות עד א"ס. עיי' קה' בס' החקירה להצ"צ). ראה ר"ב חגיגה (יג, ב) ע"ה' ולמודיו אין מספר (ענין פמ"י).

וע"כ אין אפשר לעולם בוא מוגבל, להיכל בתוכו מספר בלי"ג של נבראים, והרי רק מקום ארון אינו כן המדה.

וזהו לאור פסוק

ויל"ש מפני שלמודיו (עלמלת) אין מספר ובמא"א — יש דעות כי מדרגתם, אבל לא שבו הוא בעלים א' ופ"ט. ובה מזהו דהצ"צ שבהקדמת.

מ א מ ר באת'י לגנ'י — תש"י ט

מ א ת

כבוד קרובת

אדמו"ר מנחם מענדל שניאורסאהן

שניאורסאהן

מליובאוויטש

הוצאת שוית

יוצא לאור על ידי מערכת
"אוצר הספרים"

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות ארבעים ושבע לבריאה

ברוקלין, נ.י.

טו מים רבים, תש"י
שאינו מצוה ממשיכים ע"ז גילוי אלקות, כי הם גוי אחד בארץ בעניני
ארץ. וע"י קריאה מן המיצר דעניני ארץ, ענני במרחק יה מרחק
העצמי דא"ס.

(א) וזוהי מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה ונהרות לא ישטפו, דמים
רבים הם ההתבוננות וההשגה וההבנה, כל אלו לא יוכלו לכבות
את האהבה ולרוות את הצמאון דגש"י לאלקות, ונהרות שהם הגילויים
דג"ע, דגעה"ת וגעה"ע לא ישטפו, וגם כאשר ישראל הם בשפל המצב
דאחות לנו קטנה שזכיותיהם מועטים, ואי"ה באים בטענה אשר גם ישראל
חוטאים, מ"מ הנה גם אף עבודתם במצות מעשיות ובעשי' בטונה
פשוטה לשם שמים, הם מגיעים בבחי' מרחב העצמי שזוהי למעלה מכל
הגילויים, ולכן ההתבוננות, ואפילו הגילויים דג"ע, לא יוכלו לכבות ולא
ישטפו, ולזהבה דלשראל למה"ע ית, ששם מושרשים נש"י כי לית
מחשבה תפיסא כי כלל אפי' מוח הקדומה דא"ק, כי אם כאשר תפיסא
ומתלבשת בתורה ומצוות, וכפירוש רבינו חזקוני, ומפני זה, גם מים רבים
והם א"ה ונהרות שהם מלכי א"ה ושריהם לא ישטפו לאותה הקב"ה
לכני ישראל, כפירוש התרגום והמדרש, דאף שזוהי חוטאים, מ"מ אין
מחשבים עליהם, והטעם הוא לפי שכן בזה הוי' הבהירה בעצם נש"י, וכמו
כי הם מושרשים בעצמות ממש (שלמעלה גם משרש התומ"ע, וכמו
החינוקת, שאין עושה רצון אבותי, שאין מתרעמים עלי, שהוא לפי שהתלונקת
עצמותה מושרשת בעצמות דאב ואם, במקום אשר כל שאר הענינים דאב
ואם פארגעמען דאדס קיין ארץ ניש, וכמו"כ הוא גם בגשמות ישראל,
שהם מושרשים בהעצמות ממש כביכול, ולכן אין מתרעמים עליהם, ואפילו
האומרים נה"י כגוים כמשפחות הארצות, ונה' כה אמר א"י אלקים היו לא
תהי', אם לא ביד חזקה וכוונת נטוי, ויתן להם, איש זה הקב"ה מבחי'
במסורת הברית וידעתם כי אני הוי'. ויתן להם, איש זה הקב"ה מבחי'
מרחב העצמי את כל הוי' ביתו, בחכמה יבנה בית וכתבונה יתכונן וברעת
חורים ימלאו כל הוי' יקר ונעיס, וגם יתן להם כל הבירה והשלל
דמלחמת גוג, כי דידן נצח במהרה בימינו ע"י משיח צדקני.

בעניני ארץ : ראה אה"ק ס"ט.
לית מחשבה : ראה חנא ספ"ד.
האומרים נה"י . . . אי חת' : יחזקאל כ, לבית.
בחסמה . . . ונשים : משלי כד, בד. ראה חזרה אור חולות ית, ג.